

Violeta Bajmaku

Svině

LAPTOP, DŽÍNY, GPS, UBODAT, ROLEXY, BRADA, KLIKA

Richard se opřel do kliky a rozrazil dveře, zablácenými botami vstoupil na nízký, kancelářský koberec: „Takže ty mi chceš tvrdit, že cvičená agentka týhle zasraný agentury by byla tak debilní, aby tam po sobě nechala vražednou zbraň se svými otisky?“

„Jednala v afektu, určitě byla sama v šoku z toho, co udělala,“ Lucas zaklapl laptop.

„Někdo to nahrál, ona ho nemohla ubodat!“

„Proč by teda jinak utekla? Zchlad' si koule a mysl, Richarde!“ vystrčil výhruzně spodní čelist, až se jeho druhá brada rozlila po stranách krku.

„Vypsal si odměnu za její mrtvolu, kurva!“

„Do hajzlu, to ti víc záleží na té svini, než na Filipovi?!“ vymrštil se proti němu, až Richarda oslnil odraz z Lucasových nových rolexek.

„Filip byl ten, kdo ji sem přivedl, on jí věřil, takže jí věřím i já!“ intuitivně si opřel ruku o opasek na džínách, kde měl upevněné pouzdro s pistolí, a Lucas to zaznamenal.

„Takže chceš asi taky chcípnout,“ otevřel laptop proti Richardovi, který mohl jen sledovat pohybující se bod zaměřený GPS lokátorem.

„Ty mi vyhrožuješ?“ ušklíbl se. „Myslíš, že ten puntík je ona, ale já tady mám víc kámošů než ty, Lucasi.“

KRIKA DO VLASTNÍCH ŘAD – LITAERO Č.3

- **Monika Pokorná – Dědeček** - text mě zaujal, byl realistický a čtivý, dobře zpracovaná zápletka
- **Monika Pokorná – Akademické začátky docenta Hrušky** – pěkně, realisticky odvyprávěný příběh, dobrý nápis

Violeta

• **Lucie Trtílková – Co by kdyby** – Poutavě napsaný sladce–hořký příběh. Mikropovídky mi přišli obzvlášť těžké. Zadaná slova do příběhu hezky zapadla, oceňuji jejich povedené nenucené použití.

• **Daniela Čechová – Ber, co život nabízí** – Platí, co už jsem psala v reakci na Co by kdyby. Zajímavé obrazy z exotického prostředí si mě získali. I uvolněný styl, kterým je povídka vyprávěna.

• **Violeta Bajmaku – Žádám o odpuštění** – Leták na zaoceánské plavby mě trochu ruší v historické povídce, existovalo už něco takového? Možná je to pouze má představivost, že se mi vyobrazil barevný katalog lákající na tamní faunu a floru. Motivace Petera nerozumím, proč se nesnažil uprchnout spolu s Margaret? I skutečnosti, že je na lodi kalamář a Margaret se tam bez povšimnutí kohokoli schovala nebo je to jen Peterova představa?

Monika

LitAero 4 / Jaro 2020 – Řeči a dialogy, Můj první scénář

Sestavil: Matěj Thomka pro literární workshop – Zážitkové psaní – Sedm dnů do týdne.

Autorky: Violeta Bajmaku, Monika Pokorná, Lucie Trtílková

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

NEJSEM JEN AUTOR

Monika Pokorná

Berlin Insane

„Nechceš přijet na Berlin Insane a prohlédnout si pochmurný šedivý Berlín?“ vyskočilo z mého mailboxu na sociální síti myspace během hodiny informatiky na křesťanském gymnáziu. To byla výzva, příslib dobrodružství. Bylo mi sedmnáct, v Praze jsem se nudila k uzoufání a navštívit zmíněnou hudební událost oblíbených kapel by byl splněný sen.

Od kamarádky jsem si půjčila chybějící peníze na jízdenku a alibi pro maminku, a odepsala: „Rozhodně, budu v pátek na nádraží Funkturm!“

Maminka mě v domněni, že budu přes víkend u spolužačky na horách, dovezla s kupou zabaleného jídla na Florenc, že si nechci brát lyže ji udivilo, ale že tam bude špatný signál chápala.

Se Stephanem jsem si už nějakou dobu psala, byl vtipný a uvolněný, na berlínském nádraží se ukázalo, že i velice zorganizovaný. Čekal mě s mapou Berlína, mobilem s německou sim kartou a kebabem.

Po společném dni bylo jasné, že na žádný koncert nepůjdeme, překážky v komunikaci a můj tajný příjezd vytvářeli mnoho vtipných situací a pouto mezi námi.

V neděli mě posadil do vlaku směr Praha, dal mi obrovský česko-německý slovník a slíbil, že se sejdeme za dva roky, až budu po maturitě a třeba uvažovat o Německu jako studijní destinaci.

Za tři roky jsem v Berlíně skutečně bydlela a ze Stephana se stal stalker, kterého jsem se první roky bála kdekoli znovu potkat.

Violeta Bajmaku

V čem jsme se to vykoupali?

Abychom si zkrátili deset hodin čekání na athénské letišti, rozhodli jsme se s Honzou projít k asi hodinu vzdálené pláži a doufali jsme, že se nám podaří vykoupat při měsíčku.

Následovala jsem světlo vycházející z jeho telefonu a ani se nezamyslela, když jsme prošli kolem závoř. Ocitli jsme se mezi řadami zaparkovaných aut a v dálce nás obklopoval vysoký plot.

„Tudy asi neprojdeme, měli bychom se vrátit,“ navrhla jsem.

„Jdu podle navigace,“ odsekl a zatvrzele pokračoval, dokonce zrychlil krok.

Naši hádku ukončil přísný řecký křik. Mezi auty se vynořil policista, velkou baterkou nám mířil do obličejů a jeho levá ruka se výhruzně dotýkala pouzdra na pistolí.

„We are just tourists, we didn't know it,“ opakoval Honza – ukázalo se totiž, že jsme neoprávněně vstoupili do policejního objektu.

Omyl by nám byl policista odpuštěn, ale neskousnul, když Mirek tvrdohlavě trval na nebezpečné cestě po srážu k pobřeží.

Představa mrtvých Čechů v rájónu policistu přiměla preventivně nás zavřít na noc do špinavé cely a ráno nás doprovodit až k odletové hale.

REKLAMA NA POSTAVU

Petříček

Zkoušíte na Tinderu najít lásku, ale každá vaše známost dopadne špatně? Petr Součka z knihy V. Bajmaku „Úspěšně hledám, neúspěšně nalézám“ je magnetem na trapasy. Má jeho máma pravdu, že tu pravou teprve potká? Vytrvalost mu neschází.

V DIALOGU

Violeta Bajmaku

Marná snaha

Petříček na párty u Tomáše téměř nikoho nepoznával, moc se nebavil, ale přesto se osmělil oslovit dívku, která seděla stranou: „Máš hezký šaty, sluší ti.“

„Ty mám z Francie, byli jsme tam o víkendu.“

„Z Francie? Byl jsem tam v cizinecký legii. Viděla jsi Louvre?“

„Ne, my jsme jeli do Lyonu. Není to nezákonné, sloužit v cizinecké legii?“

„To je složitější a nepříliš zajímavý.“

„Vypadám, že bych to nepochopila?“

„Víš, já jsem tam tak úplně nesloužil, dělal jsem tam chvíli instruktora v rámci stáže mezi ozbrojenými složkami.“

„Takže jsi v armádě? Proto sis na párty obul kanady?“

„Nemohl jsem najít tenisky, promiň, vypadám hloupě, vid? A ne, není to armáda, jiný sbor.“

„Nechce se mi hádat. Jestli mi to nechceš říct, tak si to nech pro sebe.“

„To ne, dělám u policie. Ale uniformu moc často nenosím. Dělal jsem hlavně v utajení.“

„A to o tom můžeš takhle mluvit?“

„Do televize bych s tím nešel, ale s kamarády o tom trochu mluvit můžu. Neříkám to každému, to ne.“

Dívka se zatvářila nedůvěřivě.

„Ale to není zas tak akční, jak si asi představuješ, chodím jen mezi ultras, do hospod a tak.“

„Aha.“

„Asi tě nudím, vid? Nechceš mi povědět o tom výletu? Někdy příště bychom třeba mohli jet spolu.“

„Nevím. A ty máš nějakou přítelkyni, která by s námi jela?“

„Ještě ne, ale chtěl bych najít někoho, s kým bych mohl vylétnout. S kým jsi vůbec jela do tý Francie?“

„No, s Tomášem přece.“

„Aha, ty jsi Anča, vid? Už tě nebudu rušit.“

OBRAZ 5

EXT./LETNÍ RÁNO/PARK

Do záběru vstupuje rázně se pohybující DĚLNÍK, prochází mezi ostatními DĚLNÍKY a tváří se přísně. Míří přímo k ŽENĚ a DĚLNÍCI ho pozorují, již bez smíchu.

ŽENA začíná plakat a chystá se schovat tvář do dlaní. Zahlédne ale blížící se stín a zvedne uplakané oči.

ŽENA: Dost! Stůjte!

ŽENA vstane a narovná se. V její tváři se zračí panika, ale snaží se zachovat chladnou hlavu. Těká očima po STAŘÍKOVI, hledá v něm spojení.

STAŘÍK je zaměstnaný šátráním po kapsách. Proti DĚLNÍKOVI drží ŽENA nataženou ruku, ve které v prstech svírá rozbitou lodičku.

ŽENA: Jestli mi chcete vynadat, tak se vám moc omlouvám, že jsem vám tam vběhla. Nedávala jsem pozor.

DĚLNÍK se zastavuje, a dokonce ustupuje o krok zpět.

DĚLNÍK: Nechtěl jsem vás vylekat. Já jen, že bych vám to mohl slepit.

V záběru se objeví jeho mozolnatá dlaň a v ní tubička vteřinového lepidla.

OBRAZ 6

EXT./LETNÍ RÁNO/PARK

V obraze je obličej ŽENY, která úlevně dosedá zpět na lavičku, hřbetem ruky si suší kůži pod očima a z tváře stírá kapku slzy. Překvapené oči zvedá od lepidla do výšky, aby se střetla s těma DĚLNÍKOVÝMA.

Začíná se usmívat, nejprve nesměle, ale brzy vřele a přátelsky.

STAŘÍK (roztřeseně): Nehledala jste kapesník, slečno?

Před ženiným obličejem se objevuje staříčká křehká ruka s pomačkaným látkovým kapesníkem, který vypadá použitě. ŽENA se nahlas rozesměje. Otočí se na STAŘÍKA, poté na DĚLNÍKA a znovu na STAŘÍKA.

ŽENA: Jste moc milý, děkuji, ale už ho nebudu potřebovat.

KONEC

DĚLNÍK: A vždycky zrovna na ten můj.

JEDEN ZE SKUPINY – STARŠÍ ROM: Tam nemáš skákat první!

DĚLNÍK: Kdybys mě náhodou někdy předběhl, tak tu díru zašpuntuješ.

DĚLNÍK – STARŠÍ ROM otevře s lupnutím lahev piva a podá ji do ruky nad jámou. DĚLNÍK se žíznavě napije a položí pivo na okraj jámy. Z etikety na lahvi je zřejmé, že jde o nealkoholické pivo. Hřbetem ruky si DĚLNÍK utírá kapku potu stékající mu po spánku. Vyhoupne se z jámy ven a jde ke kabině bagru. Začíná se ozývat klapot podpatků. DĚLNÍK se zastavuje v chůzi a spolu s ostatními hledí stejným směrem.

OBRAZ 3

EXT./LETNÍ RÁNO/PARK

Po chodníku od křižovatky spěchá štíhlá ŽENA. Kolem kolen se jí napíná pouzdrová sukně. V dlaních drží velké psaníčko a na něm položený telefon, na kterém píše zprávu.

(Nejprve se objevují nohy v botách na podpatcích, postupně zbytek těla až po hlavu sklopenou nad telefonem.)

ŽENA se mračí a ignoruje své okolí. Míjí výstražnou značku pro chodce a ani nezvedne oči, když některý z DĚLNÍKŮ uznale zahvízdá.

DĚLNÍCI: Hele, paní, to musíte obejít.

DĚLNÍCI: To sú topánočky.

DĚLNÍCI: Nechceš se v nich po mně projít?

ŽENA překračuje uvolněné dlažební kostky v blízkosti jámy, ale pod její nohou se jedna z kostek zvrtné. ŽENA s sebou trhne a šokbrtne. Přitom úlekem vykřikne.

OBRAZ 4

EXT./LETNÍ RÁNO/PARK

ŽENA uskakuje do trávy, shýbá se a zouvá si lodičku s ulomeným podpatkem. V pozadí jsou vidět rozostřené mužské postavy DĚLNÍKŮ, jak se smíchy lámou v pase. Všude zní hlasitý škodolibý mužský smích. Někteří DĚLNÍCI napodobují vysokým hlasem její výkřik.

DĚLNÍCI: Šikovná šelmička!

ŽENA (tiše a zoufale): Sakra! To ne, jen to ne!

ŽENA se belhá k lavičce, na které sedí STAŘÍK, který si ji zkoumavě prohlíží.

DĚLNÍCI: To je ale zadeček!

ŽENA (k starci): Dobrý den, mohla bych si sednout?

STAŘÍK se usměje a přikývne. ŽENA si sedá a všechny své věci spolu s botou pokládá do klína. Hlavu drží skloněnou, rozepíná psaníčko a hledá v kabelce kapesník. Smích ustává.

1-4-7

Violeta, Monika, Lucie Svobodná matka

„Dáme tři piva, nebo?“

„Dá se tu objednat i červené víno?“

„Neblázni!“

„Jestli víno nebude, dám si radši vodu.“

„Kde je ta servírka?“

„Kouří?“

„To by se v Berlíně nikdy nestalo.“

„Zatím řekni, co Pepa?“

„Zmizel.“

„Co se včera stalo?“

„Odešel.“

„Kdyby ten můj taky někdy chtěl odejít.“

„Zase jste se pohádali?“

„Lehce.“

„To je typický, nic nevydrží a zmizí.“

„Otevřeli jste téma děti?“

„Vzdoroval.“

„To musíš udělat po svém, šokem, otěhotnět.“

„Právě.“

„Cože?! Ty jsi těhotná?“

„Jen se neboj, ten se ještě vrátí.“

„Nevrátí.“

„Takhle tě opustit. Sviňák!“

„Není.“

„Nezastávej si ho, je!“

„Byl!“

„Lucie?! Co jsi udělala? Byla jsi opatrná?“

„Nehoda.“

„Jak se to stalo?“

„Nožem.“

„Doufám, že jsi o tom nikomu neřekla!“

„Vám!“

„Přichází servírka, co budeme dělat? Objednáme si?“

„Zvedejte se, jdeme uklízet.“

Lucie Trtílková Nad Světem se blýská

Mladý pár během silné bouře zůstane uvězněn na horské chatě se starých chatařem.

„Prší!“

„Toto je katastrofa. Já chtěla na Maledivy.“

„Zlato, vždyť to projde.“

„Silnice zatopená. My tady tvrdneme. Dělej něco!“

„Budete mít volné pokoje?“

„Dva?“

„V této zblešené chatě rozhodně spát nebudu!“

„Líbáanky?“

„Ano. Poznáváme krásy Čech.“

„Jestli se hráz protrhne, taky něco poznáš.“

„Nestrašte.“

„Hrozí třetí povodňový stupeň.“

„Nevyšilujte!“

„Nezbývá nic než čekat.“

„Typický. Proč já husa si tě brala?“

„Klíííd.“

„Miláčku, déšť přejde, uvidíš.“

„Lázně jsou vzdálené hodinu, poběžím v dešti.“

„Je to nebezpečné, nechod.“

„Mlč už! Vytáčí mě ta tvoje neschopnost!“

„Panáka?“

„Nebyl to dobrý nápad.“

„Nechci umřít tady s tebou. Jdu. Čau.“

„Konečně.“

„Však ty se vrátíš...“

„Zamykám?“

MŮJ PRVNÍ SCÉNÁŘ

Monika Pokorná
Berlin Insane

MONIKA – Sedmnáctiletá studentka gymnázia, znuřená puberťačka, toužící po dobrodružství, které by jí vytáhlo z každodenní školní reality. Má ráda hudbu a berlínskou subkulturu. Ráda riskuje a překračuje hranice své komfortní zóny. Se Stephanem už si nějakou dobu píše, zajímá jí na něm především skutečnost, že je Berlíňan.

STEPHAN – Dobře situovaný třicetiletý atraktivní entrepretuer. Je vtipný a uvolněný, velice zorganizovaný. Podobně znuřený pohodlím svého single života. Má rád noční život a stejnou hudbu jako Monika.

MÁMA – Má dobrý rodičovský vztah s Monikou, založen na vzájemné podpoře a důvěře. Hlavní pozornost věnuje mladší dceři a domácnosti. Ráda čte a poslouchá irskou hudbu. Vadí jí lenost a nevděčnost.

MANFRED – Chlap pro všechno v baru Griffin, opravuje, myje záchody, kontroluje vstup do baru. Vyžilý elegantní šedesátník se zašlou pěveckou kariérou.

OBRAZ 1

INT., VEČER, MONIČIN POKOJ

MONIKA sedí za počítačem, přijde jí zpráva, nahlas ji čte. V pokoji je ledabyle uklizeno, na stěnách visí plakáty berlínských interpretů a v pozadí je slyšet německý new wave.

MONIKA (mužským hlasem s německým přízvukem): *Nechceš přijet na festival Berlin Insane, a prohlédnout si pochmurný šedivý Berlín?*

Monice se vzrušením rozšíří zorničky. Podívá se na učebnice, dvěma směrem do kuchyně a zpátky vedle sebe na zdi s plakáty.

MONIKA (nahlas čte, co píše): *Rozhodně! V pátek v devět večer na nádraží Funkturm.*

OBRAZ 2

INT., VEČER, KUCHYŇ

MONIKA stojí v kuchyni s mámou, která vaří. Odvedle je slyšet televize a začínající zprávy, na které se dívá mladší sestra. V kuchyni je hluk ze smažící se zeleniny.

MONIKA: Mami můžu jed v pátek k Aničce na Ještěd?

MÁMA: No dobře, proč ne, na jak dlouho?

MONIKA: Do pondělí. Ona tam bude u své tety na chalupě, je to dost vysoko, není tam signál.

MÁMA: Aha. Mám udělat karbanátky, aby si nepřijela úplně s prázdnou?

MONIKA: To ani nemusíš.

Violeta Bajmaku
Uspěchané ráno

Stařík – Senior (nad 70) posedávající celé dny v parku, pozoruje své okolí. Často se usmívá, ale neukazuje zuby, protože se stydí za levnou, již zežloutlou zubní protézu. Vedle sebe má o lavičku opřenou hůl, ale často se jí dotýká rukou, jako by se bál, že mu ji někdo ukradne. Přestože je teplé letní ráno, má na sobě dlouhé tmavé kalhoty a šedou jarní bundu zapnutou téměř až ke krku, jde vidět jen límeček světlé košile. Oblečení je čisté, jen trochu seprané a pomačkané.

Žena – Bruneta (25-30) spěchající na pracovní pohovor. Má na sobě elegantní kostýmek a boty na jehlovém podpatku, chce udělat dobrý dojem. V současnosti pracuje jako sekretářka, ale právě dokončila dálkové studium vysoké školy. Vzala si den volna, aby se mohla zúčastnit pohovoru v bance. Zdržela se, když odváděla svou dcerku do školky. Po cestě píše zprávy své kolegyni z práce, která se jí neustále ptá, co má hledat v jakém šuplíku. Mračí se, vůbec nedává pozor na cestu, a proto působí poněkud arogantně.

Dělník – Urostlý dělník (nad 40) pracuje s kolegy na opravě chodníku. Má dvě zaměstnání, doma milovanou manželku a tři děti, kterým chce zajistit lepší budoucnost. Opálený, mnoho vrásek smíchu kolem očí, když se ale neusmívá, budí svým zjevem respekt. Svlечený po půl těla, oranžové kalhoty od pracovní kombinézy s četnými záplatami. Paže má od těžké práce svalnaté, břicho nepřiliš vypracované, ale nemá pívni pupek. Má zaprášené tmavé vlasy.

Skupina dělníků – šest dělníků různé národnosti – Čech (nad 30), Slovák (nad 45), dva Ukrajinci (nad 35), dva Romové (18 a nad 45). Také jsou svlečení do půl těla, některé vršky oranžové pracovní uniformy se válejí na rameni malého bagru. Slovák a starší Rom mají pívni pupek, ostatní spíše vychrtlejší.

OBRAZ 1

EXT./LETNÍ RÁNO/PARK

STARÍK krmí kousky starého pečiva kačeny a ze své lavičky pozoruje skupinu do půl těla svlečených dělníků, jak se opalují při opravě chodníku. Lavička, na které sedí, je od opravované části chodníku vzdálena jen asi 4 metry.

Je slyšet cvakání při otevírání uzávěrů lahvového piva a syčení bublinek (m. o.).

OBRAZ 2

EXT./LETNÍ RÁNO/PARK – ROZKOPANÝ CHODNÍK

SKUPINA DĚLNÍKŮ stojí na rozkopaném chodníku kolem jámy. Je přes metr hluboká, stojí v ní DĚLNÍK a odhrabuje hlínu kolem potrubí. Ostatní odpočívají, dva nejstarší sedí na svých pracovních svrščích na hromadě z kamenných kostek. Sluní se, otevírají lahvové pivo a vesele se baví.

DĚLNÍK (směje se): Tak mi ho aspoň podejte, ne, když se stejně jen flákáte.

JEDEN ZE SKUPINY – SLOVÁK: V tej diere je miesto len na jeden pupok.

MONIKA: Výborně! Mám teď jen chvíli, musím hned zabalit kostýmy a ve dvanáct mě někdo vyzvedne. Můžeme v sobotu na kafe?

STEPHAN: Ok. Budu se těšit.

OBRAZ 13

INT. KAVÁRNA, ODPOLEDNE, na Rosenthalerplatzu

MONIKA má culík a červený kabát, vypadá jako tenkrát.

STEPHAN: Ty máš pořád ten stejný kabát! Trés chique Monique.

MONIKA: Pořád mi je! Máš tu ještě ten super bejvák?

STEPHAN: Bohužel. Přestěhoval jsem se do Neuköllnu, strašně se tu zdražili nájmy. Tohle je prstýnek nebo Prsten?

MONIKA: To je Prsten. Ale termín ještě nemáme. A co ty?

STEPHAN: To mi nedělej! Často jsem na tebe myslel, německé ženy jsou děsně komplikované. Kdo je to?

MONIKA: Steve. Morell. Co organizuje Berlin Insane. Potkali jsme se v Praze, při edici Prague-Berlin Insane.

STEPHAN: Tak to bych ti asi měl gratulovat. A to jsme tam spolu tenkrát ani nešli. Radši mi řekni, kde pracuješ?

MONIKA: V tom baru, kde jsem ve čtvrtek vystupovala.

OBRAZ 14

INT. BAR GRIFFIN, VEČER

MONIKA přichází na pozdní službu za barem, má rozpuštěné vlasy a černý trenchcoat.

KOLEGYNĚ: Je tu zase! Sakra, co od tebe chce?

MONIKA: Nechápe, že spolu nebudeme.

KOLEGYNĚ: To už je čtvrtý týden?!

MONIKA (bez očního kontaktu přes barový pult) Ahoj, Stephane, ne nemám čas.

MONIKA kráčí zpátky ke dveřím, kde stojí u barového stolku bouncer Manfred.

MONIKA: Manfréde, prosím Tě, zapamatuj si toho týpka a už ho sem nikdy nepouštěj.

KONEC

OBRAZ 3

EXT., BRZO VEČER, BERLÍN NÁDRAŽÍ FUNKTURM, ZIMA

Stmívá se a svítí oranžové vysoké lampy. Zima.

MONIKA vystupuje z autobusu, STEPHAN ji čeká s mapou Berlína, mobilem s německou SIM kartou a kebabem. Skejták schovaný pod klasickým černým kabátem. Monika má oblečený červený kabát, černé pohorky a přes rameno weekender-tašku. Není namalovaná a vlasy má v culíku.

STEPHAN je při tom to prvním setkání nervóznější než Monika, snaží se udělat dojem.

MONIKA je klidná, je především zvědavá na poznání nového města, o Stephana ji nejde a možná rizika jejího rozhodnutí si neuvědomuje.

STEPHAN: Děláš tohle často?

MONIKA: Ne!

STEPHAN: Slib, že už to nikdy neuděláš!

MONIKA: Buď rád, jinak bys mě nepotkal.

STEPHAN: Tady je kebab, jestli chceš. A hned si vezmi mapu. Kdyby ses někde ztratila, na straně 34 je označená moje adresa. A tady telefon s mým uloženým číslem. Klíče ti radši dávat nebudu.

MONIKA: Dík! Proč to všechno?

STEPHAN: Jsi šílená. Co já vím, jestli někam neutečeš, a pak se budeme hledat.

OBRAZ 4

INT., METRO, VEČER

MONIKA a STEPHAN dojeli metrem do Mitte, kde Stephan bydlí. Po cestě jedla Monika Kebab, Stephan kroužkoval v mapě další lokace a popisoval zajímavá místa, kde se zrovna nachází.

OBRAZ 5

INT., STEPHANŮV BYT, VEČER

STEPHAN představuje MONICE svůj byt, moderně stylově zařízenou garsonku.

MONIKA: Dobře si tu žiješ. Krásnej gauč! Doufám, že jednou budu takový mít.

MONIKA vedle gauče postaví svůj kufr a sedne si na něj.

STEPHAN je v otevřené kuchyni a kouká do ledničky.

STEPHAN: Kousek ode mě hraje můj kamarád, můžeme ho jít pozdravit a ukážu ti okolí.

MONIKA: Jasně, já chci do Rosenthalerstraße!

STEPHAN: Předtím, na přivítanou, malé pivo na balkóně?

MONIKA: Mě pivo nechutná. Co máš v té krabici?

STEPHAN: To je jedna Slovenka, co za mnou přijela před týdnem. Milá holka.

MONIKA: Ha. Ha.

STEPHAN: Vážně. Slib mi, že tohle už nikdy neuděláš.

OBRAZ 6**EXT., ROSENTHALER PLATZ, VEČER**

MONIKA je dojatá, ohromená a šťastná.

Obě postavy přecházejí křižovatku Rosenthaler Platzu. Kolem je noční provoz taxi, aut, cyklistů, extravagantně oblečené mladí a staří Berličani, turisté a Turci.

Stephan chytne MONIKU za ruku a vede ji.

MONIKA: Ty světýlka, a ty tapety! Nádhera, to už jsme v Rosenthaler?

STEPHAN: Très chique romantique Monique. Tu už jsme prošli. Tady jsem ti chtěl ukázat dva kluby.

MONIKA: Můžeme si někde zatancovat?

STEPHAN: Snad jo. Kolik ti vlastně je?

MONIKA: Málo. Na tebe, určitě málo.

STEPHAN: Kleine romantische Monique.

STEPHAN a MONIKA vchází do baru plného tančících lidí na Weinsberger Weg.

OBRAZ 7**INT., STEPHANŮV BYT, POLEDNE**

MONIKA hledá v kufru věci na převlečení, STEPHAN mezi CDčky hudbu, kterou pustí.

MONIKA: Můžu do koupelny?

STEPHAN: Prosím, běž, já zatím udělám snídani.

MONIKA stojí u umyvadla, pošle SMS.

SMS: (Monika čte, co píše.) Aničko! Je to gentleman, nic na mě nezkoušel. Berlín je bomba. Asi jsem zabouchlá. Máma bude volat. Neber jí to!

U zrcadla si MONIKA zamatlá bedár.

OBRAZ 8**INT., KUCHYŇ, POLEDNE, VENKU JE SLUNEČNO A RUŠNO**

STEPHAN přináší ke stolu pánev se smaženými vajíčky.

MONIKA a STEPHAN snídají u stolu, Monika se snaží vypít černou hořkou kávu, která jí nechutná.

Hraje SOME VELVET MORNING v coververzi od PRIMAL SCREAM.

MONIKA: A kam půjdeme dneska?

STEPHAN: Kam chceš.

MONIKA: Do Kreuzbergu?

STEPHAN: To můžeme, ale Berlin Insane je v Mitte, půjdeme tam ještě?

MONIKA: Hmm. Třeba později, až na konec?

STEPHAN: Zarezervuju tisch ve Schneekoppe, ať se cítíš trochu jako doma, a pak uvidíme.

MONICE přijde SMS

SMS: (mámin HLAS bez emoce) Nechceš mi konečně říct, kde jsi? To mi musíš lhát?

Máma

MONIKA telefon schová a jde se podívat na Stephanovu poličku s hudebními nosiči.

OBRAZ 9**EXT., metro U1, ČTYŘI HODINY RÁNO**

Téměř prázdné metro, dva cestující na cestě na ranní službu, jeden opilý spící bezdomovec. MONIKA spí STEPHANOVI na rameni. STEPHAN ji obejmě a dá pusu na čelo.

STEPHAN: Dneska jsme byli jako pár.

MONIKA se jenom zavrtí a usměje se.

OBRAZ 10**EXT. HLAVNÍ NÁDRAŽÍ BERLÍN U TABULE ODJEZDŮ, RÁNO**

STEPHAN je uvolněný a pozitivní. MONIKA je smutná a nervózní.

MONIKA: Má to zpoždění, jede to za deset minut.

STEPHAN: To je dobře. Tady jsou moje oblíbené písničky, a tady máš něco na památku.

MONIKA: Děkuju. Ten teda je.

STEPHAN: Největší slovník, co měli. Původně jsem ti chtěl koupit boty, co se ti tak líbily, ale tohle upotřebíš víc.

MONIKA: A kdy přijedeš do Prahy?

STEPHAN: Až tam budeš mít svůj kožený gauč a maturitní vysvědčení.

OBRAZ 11**INT. BAR GRIFFIN, POZDĚ VEČER, O TŘI ROKY POZDĚJI, ZIMA BERLÍN**

MONIKA je po tanečním a pěveckém vystoupení v poloplném baru s malým podiem. Má silný make-up a černou paruku, bob 30.let Manfréd ji odvádí z podia do backstage.

MANFRÉD: Applaus für Monique von Uhříněves!

MONIKA: Zvorala jsem začátek, co? Bylo to poznat? Jaký to bylo?

MANFRED: Bylo to skvělý jako vždycky! Vzadu u baru čeká nějaký týpek, chce s tebou mluvit.

OBRAZ 12**INT. BAR GRIFFIN, POZDĚ VEČER**

MONIKA poznává u baru Stephana, je bez paruky, ale ve stejném overalu, pořád nalíčená. STEPHAN stojí v džínách a svetru. Upíjí pivo a působí šarmantně a tajemně. U baru je rušno, většina hostů si po skončení vystoupení objednává drink.

MONIKA: To není pravda! Stephane?!

STEPHAN: Jak se máš, Monique?